

морите всички ни съ гладъ.“ Колко и да бѣхъ неблаго-
зумны и неблагодарны тыя думы, но пакъ и въ тойзи случай
ся умилилъ Богъ надъ тойзи малодушенъ народъ. Той
казалъ Моисею: „Ще ви испратѣ хлѣбъ отъ небо-то! Нека
излази народа-тъ всякъ заранъ да събира хлѣбъ, кому колко
е потрѣбно. Нека види, че сѣмъ Азъ Господь Богъ вашъ!“
Моисей и Ааронъ укорявали народа, говорещи: „Что сме
ный? Вы ропщете не на насъ, а на самага Бога! (зачто
който ся противи на начало-то, на родители-тъ, той ся
противи на власти-тъ, които сѣ поставены отъ Бога).“ „Утрѣ“,
казали они, „ще видите надъ себе милосердіе-то Божіе“.

Рано заранъ-тъ, кога паднѣла роса-та, всички-та пу-
стыня ся видѣла покрита като съ снѣгъ: това было мѣнички
бѣлы зърна, приличны на болгуръ, кои были на вкусъ като
брашно, смѣшано съ медъ. „Что е това?“ извикали Израил-
тяне-тъ. — „Това е хлѣбъ, когото ви праща Богъ“, отговорилъ
Моисей. „Събирайте отъ него по толкосъ, колкото ще бѣде
потрѣбно всякому изъ васъ за дневнѣ прѣхранѣ“. Тойзи
болгуръ ся наричалъ манна.

Израилтяне-тъ събирали маннѣ всякъ заранъ и ся хра-
нили отъ неѣ. Манна-та не можала да ся държи до другия
день; само оная манна, която събирали срѣща сѣбботѣ,
могла да трае два дни; манна-та не падала въ сѣбботѣ, затова
Израилтяне-тъ трѣбвало да си приготвяватъ отъ неѣ въ
пятѣкъ и за въ сѣбботѣ.

Като отишли понатамъ, Израилтяне-тъ стигнѣли въ
друго едно пусто мѣсто, съвършенно безводно. Тѣ ожадиѣли
и не намирали водѣ да пѣхтъ, нѣ вмѣсто да притекѣтъ къмъ
Бога съ молитвѣ, они хванѣли пакъ да роптаѣтъ на Мои-
сея: „Дай намъ водѣ“, выкали на него, „ный, дѣца-та ни
и всичкии ни добытъкъ умираме отъ жаждѣ. Зачто ны изведе
изъ Египетъ?“ — „Вы пакъ съгрѣшавате прѣдъ Бога!“ казувалъ
имъ Моисей. Нѣ народа-тъ, който ся намиралъ въ мѣхъ отъ
жаждѣ, не слушалъ думы-тъ му и продължавалъ да шуми